

Grote Bazen, Kleine Mensen.

Er zijn van die managers die denken dat zij slimmer, beter, sneller, mooier, knapper zijn dan hun medewerkers. Dat denken ze louter en alleen omdat zij de baas zijn van die medewerkers. Het superioriteitgevoel en -gedrag van managers lijkt zich uit te moeten strekken tot ver voorbij hun dagelijkse werk. Zij zijn de bovengeschatte van hun ondergeschikten, en denken derhalve dat zij dat ook zijn op alle andere terreinen dan het werk.

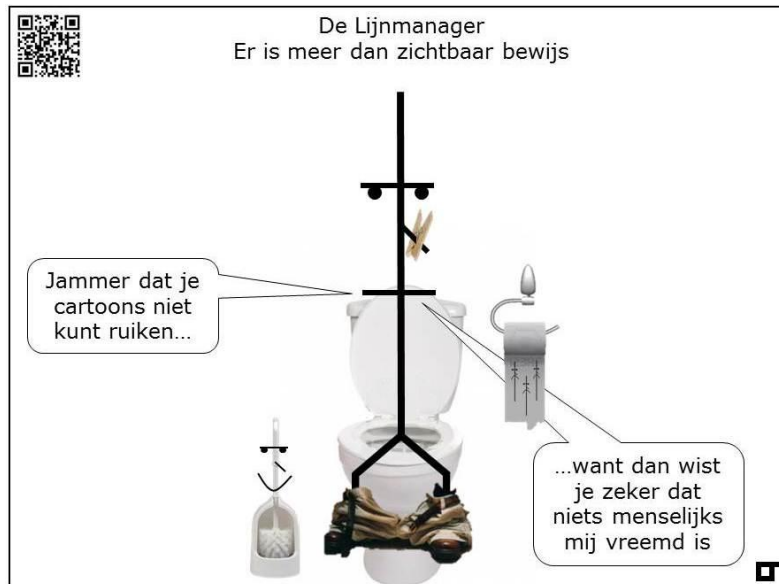
Als blijkt dat een medewerker voor zijn hobby fietst, dan doet zijn manager dat ook. Hij fietst natuurlijk wel sneller, vaker, op een duurdere fiets, met een strakker broekje en een betere helm. Oh, golf jij ook? Handicap 20? Ik heb handicap 13 en speel altijd met de kostbare Taylormade Burner 2.0 Superfast Fairway clubs. Ga jij behangen? Nou, dan heb ik nog wel wat handige tips voor je... Spaar jij postzegels? Wat jammer nou, ik heb zojuist mij uiterst kostbare complete verzameling Polen-voor-de-oorlog gedoneerd aan de stichting AapNootMies waarvan ik, maar dit geheel terzijde, lid van de Raad van Advies ben. Oh leuk, heb jij een hond? Ik heb drie raszuivere Red Tibetan Mastiffs. Ja, kost wat, maar leuk joh... ! Aandelen? Ja, doe ik ook wel eens in maar natuurlijk alleen met geld dat ik over heb... Hij *is* de baas. Toch?

Dat soort 'Ik-Ben-Jouw-Superieur-Dus-Ben-Ik-Superieur' gepraat is al ergerlijk. Het 'Meerdere-Dus-Meer' Gedrag is pas echt irritant.

Wie kent het niet? Je hebt een afspraak met hem 11.00 uur. Keurig meldt je je bij zijn secretaresse om 10.57. Zij steekt om 11.06 haar hoofd om zijn deur om hem er aan te herinneren dat jij staat te wachten. Op jouw aandringen doet ze dat nogmaals om 11.14, waarna zijn vorige afspraak eindelijk om 11.19 vertrekt. Jij wordt welkom geheten met een 'neem alvast een kop koffie' want hij moet nog wel even plassen en oh ja hij heeft naar aanleiding van de vorige afspraak nog twee dringende instructies voor de secretaresse. Met een 'fijn dat wij elkaar weer eens rustig kunnen spreken' begint het gesprek uiteindelijk pas om 11.27. Toevallig kan zijn afspraak met *jou* nooit uitlopen want na jou komt een leverancier, staat een conference-call gepland of heeft hij een afspraak met zijn baas waar hij natuurlijk niet te laat kan en mag komen.

Is het je wel eens opgevallen wáár die afspraken zijn: altijd op zijn kamer, nooit bij jou. Mocht Het Nieuwe Werken al toegeslagen hebben, spreekt hij altijd in zijn

gebouw af, op zijn verdieping in de bij hem dichtstbijzijnde vergaderlocatie. Hij is *dé* baas. Toch?

Bij discussies is zijn mening de juiste. Hij is lichtelijk ontstemd als jij zegt dat jij andere ervaringen hebt en wordt hij zwaarlijk geïrriteerd als jij het daardoor oneens met hem bent. Gelukkig herinnert hij zich alweer snel dat *hij* de baas is

dus jouw mening ter zijde kan schuiven en negeren, waardoor zijn stemming weer snel opperbest is.

In het team waarvan hij de baas is kan hij geamuseerd de geanimeerde discussie afstandelijk volgen. Hij is blij met de betrokkenheid van zijn teamleden, maar volstrekt niet geïnteresseerd in de inhoudelijke argumenten. Hij weet immers; slechts de zijne tellen. Geen goed doorwrochte en van te voren afgestemde documenten bij de agenda zitten maken hem pissig. Spontaan door hemzelf te berde gebrachte onderwerpen dienen uiteraard wel ter plekke besloten en worden voorzien van vervolgacties. Regels zijn regels. Uitzonderingen dienen van regels voorzien te worden, kleine voorvallen ter toekomstige voorkoming voorzien van grote protocollen, grote incidenten van nog grotere protocollen, richtlijnen en procedures. Behalve als het zijn eigen vrijheid van handelen beperkt. Herinner hem er vooral niet aan dat hij zijn zelf bedachte en in handboeken vastgelegde wetten, normen, verordeningen, geboden en verboden met voeten treedt. *Hij* is de baas! Toch?

En bovenal: zijn emoties zijn belangrijker en bepalender dan die van alle anderen. Hij mag boos worden, iemand stampvoetend, foeterend, razend, schimpend, tierend, uitkafferen en de huid volschelden. Dat zijn gemoedstoestand spanning, stress, onrust en verontrusting, ja zelfs vrees tot gevolg heeft is nu eenmaal part of the game, jammer maar helaas, niet zeuren. Oh? Wel zeuren? Dan komt het ultieme Grote Bazen Instrument op tafel: de dreiging met sancties. De "als jij niet ... dan zal ik ..." dreigementen met slechte beoordeling, geen bonus, andere functie, salaris niet betalen, ontslaan en nog een hele trits aan intimidaties meer. *Hij is dé báás*. Toch?

Voor wie die alles wetende, in alles de beste, arrogante en angst aanjagende manager kent en herkent en niet goed weet hoe daar mee om te gaan, heb ik een gouden tip.

Ooit had ik zo'n manager, en wist ik mij met mijzelf en met hem geen raad.

Totdat ik op een zeer goede dag naar het toilet ging, de deur opentrok en daar zat hij. Vergeten op slot te doen. Ik deed de deur direct weer dicht en mompelde 'sorry'. Het kan al met al niet meer dan 3 seconden geduurd hebben. Die 3 seconden waren wel allesbepalend voor mijn houding in mijn verdere leven ten opzichte van Grote Bazen.

Ik zag twee bengelende voeten, een broek tot op de enkels. Blote knieën met wat haartjes. De ellebogen op de dijbenen, T-shirt en overhemd over het deksel van de pot gedrapeerd. Een van spanning vertrokken gezicht, met ogen die mij recht aankeken en van schrik en herkenning steeds groter werden.

Sinds die tijd, als ik weer eens een nieuwe Grote Baas tegen het lijf loop, roep ik dat beeld op en fantaseer ik hem het toilet op (je zou ook kunnen zeggen ik fantaseer hem de pot op).

Dat helpt uitstekend, het brengt een Grote Baas terug tot menselijke proporties. Uiteindelijk zit iedereen immers met z'n blote kont in een onderbroek.

P.S.: een heel ander onderwerp, maar toch wel weer zijdelings met deze column van doen, is: "Grote Bazen, Kleine Blazen". Omdat Grote Bazen nergens meer naar luisteren, zelfs niet naar hun eigen Volle Blaas, hebben ze op den duur, letterlijk, veel vaker iets te zeiken.